

Arrest

nr. 222 685 van 17 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Op 20 september 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 26 september 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/03/2018 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): T. A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1951

Geboorteplaats: L.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 3580 BERINGEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van echtgenote van de genaamde M. M. (RR: ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- *Brief van de FOD Sociale zekerheid waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 01/03/2017 een inkomensvervangende tegemoetkoming ontvangt van 10.209,83 euro per jaar*
- *Brief van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 13/03/2017 een herziening heeft bekomen en een inkomensvervangende tegemoetkoming ontvangt van 13.613,10 euro per jaar.*

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon heden over een inkomensvervangende tegemoetkoming beschikt. Deze tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen echter niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De inkomsten bestaan immers integraal uit sociale bijstand conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan personen met een handicap waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid (zie arrest n° 232 033 van de Raad van State dd. 12/08/2015).

De gehandicaptenuitkering valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “financiële maatschappelijke dienstverlening”. Vermits de gehandicaptenuitkering onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet. De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over “stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat”. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op “bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet

beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen” en dat “het begrip ‘sociale bijstand’ in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten” (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49) (RvS nr. 232.848 van 10 november 2015).”

Het voorgaande in acht genomen en vermits de gehandicaptenuitkering onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “financiële maatschappelijke dienstverlening” valt , wordt het bedrag dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet dient te worden uitgevoerd. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat ze niet in aanmerking worden genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1. Eerste middel

I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 40 ter vreemdelingenwet

II. Schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

2.1.1. Theoretische uiteenzetting

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen,

zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466;

RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40ter § 1 vrw. luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt”

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische echtgenoot van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De wettelijke bepaling stelt dat bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De financiële maatschappelijke dienstverlening impliceert o.a. een financieel steun; sociale tewerkstelling; voorziening voor opname van daklozen of voogdij over bepaalde kinderen als het OCMW vaststelt dat de betrokkene niet in staat is een menswaardig leven te leiden.

Het OCMW bepaalt voorts bijgevolg welke de meest passende dienstverlening is voor de betrokkene. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft middels arrest RvV 217.234 dd. 10 juli 2018 het volgende gesteld, waarvan kopij in bijlage:

"In de mate de wetswijziging tot doel had de bepalingen in overeenstemming te brengen met het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, wordt er opgemerkt dat in voormeld arrest geen betwisting bestond dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet werden uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: °c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Bovendien dient krachtens artikel 10ter, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden weliswaar in de beoordeling van de gelijkkluidende bepaling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet (pagina's 17-18 van voormeld arrest), bevestigd in punt B.17.8.1.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voorgelegde inkomsten uit de TVG van de moeder van verzoekster aanziet als een vorm van sociale bijstand om deze niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Echter de term 'aanvullende bijstandsstelsels' is geschrapt uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals supra toegelicht.

Er moet bijgevolg vervolgens onderzocht worden of artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IVT en integratietegemoetkoming geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

De term "maatschappelijke dienstverlening" komt voor in artikel 1 van de OCMW-wet. In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) materiele hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, Handboek sociaalezekerheidsrecht, intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen "periodieke financiële steun". Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, Handboek sociaalezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. Van

Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2Ö52-2Ö55). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5* en 6°, 4,11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B.S. 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (JL Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IVT daarentegen, en overigens evenmin de integratietegemoetkoming, is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 (B.S. 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft, zoals eerder gesteld, "een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/5 of minder kunnen verdienen dan waf een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen" (RvS 22 september 2016, nr. 15.154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-Generaal Personen met een Handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 van het Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (B.S. 6 september 2016). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5° en 6, 4,11 en 13 § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de "financiële maatschappelijke dienstverlening*" en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd.

De term 'kinderbijslagen en toeslagen' is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip toeslagen. Het woord *toeslag* wordt in Van Dale* gedefinieerd als "1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon". Gelet op de omstandigheid dat de term "toeslagen" samen met de term kinderbijslagen wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, V van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2 van de Vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van "de aanvullende gezinsbijslagen" en "de gezinsbijslagen" en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de "technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat ("dienst Weiseweisevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging", ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, mei inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, zevende lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, B.S. 7 augustus 1971, en J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel *Handboek socialezekerheidsrecht*, intersentia, 9e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IVT. Evenmin wordt betwist dat het inkomen van de referentiepersoon geen inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering is.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IVT en de integratietegemoetkoming noch onder het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening", noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden. Een correcte feitenvinding ontbreekt in de bestreden beslissing.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen,

Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Noch de voorbereidende werken die leidden tot oud-artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, noch het arrest 121/13 van het GvH staan een andersluidende interpretatie toe.

De verwijzing naar de beschikking 15.154 (c) van 22 september 2016 van de Raad van State is niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de toepassing van het oude artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet toen de inkomsten, voortkomend uit het aanvullend bijstandsstelsel, werden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De gemachtigde merkt op dat uit de toekenning van een tegemoetkoming voor personen met een handicap volgt dat de referentiepersoon ten laste van de Belgische staat is. Zij wijst erop dat uit artikel 2, 1, e) van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde (BS 6 september 1995) blijkt dat het stelsel van sociale bijstand onder meer bestaat uit tegemoetkomingen voor gehandicapten, die pas uitbetaald worden nadat de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn wat correct is, Artikel 2 van voornoemde wet bepaalt immers:

"Voorde uitvoering en de toepassing van deze wet en van haar uitvoeringsmaatregelen wordt verstaan onder:

1° "sociale zekerheid(...)

e) alle regelingen van het stelsel van sociale bijstand, bestaande uit de tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, (het maatschappelijk welzijn,) de gewaarborade gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden;"

Hoewel de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd inderdaad erin gelegen is te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van openbare overheden en de IVT volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 22 september 2018, nr. 15.154), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor Interpretatie"

Verwerende partij gaat kort door te bocht door te stellen dat een tegemoetkoming aan een persoon met een handicap onder de wettelijke categorie van maatschappelijke dienstverlening sorteert en catalogiseert dit bron van inkomen als zijnde een laste voor de sociale bijstandsstelsel, quod certa non.

Nochtans blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatsecretaris hiervan kennis had of minstens kon hebben met dien verstande dat de bestreden beslissing niet steunt op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte stukken.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de inkomsten van de referentiepersoon ingevolge de aan hem formeel erkende handicap, dewelke vanzelfsprekend het gevolg is van medische overmacht om arbeid te presteren.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische echtgenoot en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. W. 1982 -1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker stelt in een enig middel een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot rekening gehouden moet worden met de aard en regelmaat ervan. Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10.07.2018. Volgens hem gaat de verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat een tegemoetkoming aan een persoon met een handicap onder maatschappelijke dienstverlening valt en die bron van inkomen een last is voor het sociale bijstandsstelsel. De beslissing zou zijn gesteund op een onjuiste feitenvinding.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uitkeringen zoals het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, de gewaarborgde gezinsbijslag en de tegemoetkoming aan gehandicapte personen (<http://www.handicap.fgov.be/nl/taxonomy/term/1/home>),

rechtsgeldig kunnen worden gekwalificeerd als sociale bijstand waarvan de uitbetaling verzekerd wordt door de federale overheid. Terwijl uitkeringen ingeval van ziekte of invaliditeit behoren tot het sociale zekerheidsstelsel dat is gebaseerd op het betalen van sociale bijdragen op de arbeidsinkomsten - de sociale bijdragen dienen precies om de sociale zekerheid te financieren - maken de tegemoetkomingen voor gehandicapten deel uit van het aanvullende bijstandsstelsel, die niet werken op basis van bijdragebetalingen, maar worden gefinancierd met overheidsmiddelen.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de tegemoetkoming aan een gehandicapte persoon dan ook terecht overwogen dat de referentiepersoon de facto ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van de staat en dit wordt toegekend omdat de hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het betoog van verzoeker kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen.

Het dient bovendien te worden opgemerkt dat de verwerende partij reeds een cassatieberoep heeft ingediend tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij geoordeeld werd dat de tegemoetkoming voor gehandicapten ten onrechte niet in aanmerking werd genomen.

Inmiddels verleende de eerste Auditeur in het kader van die Cassatieprocedure een advies (nr. A/A/222.517/WIV-37.452 – Code: V-16-CP) dat onder meer luidt als volgt:

“(…) De vorige versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, vóór de vervanging door de artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, luidde wat betreft de bestaansmiddelen als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (…)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

(…)”

Met de aanvankelijk bestreden beslissing (...) wordt het verblijfsrecht aan de verwerende partij geweigerd overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris is dit een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening zodat deze bedragen niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De ratio legis van het (oude) artikel 40ter van de vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie gezinshereniging wordt gevraagd, heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging geen verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de overheid. (...)

Met een aantal louter technische en taalkundige aanpassingen aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet, raakt de wetgever bijgevolg niet aan zijn eerder uitgesproken wil te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de overheid. De vervanging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wat betreft de bestaansmiddelen, betreft het weglaten van de term ‘aanvullende bijstandsstelsels’, het samenvoegen van punt 2° en 3° en de vervanging van de term “wachttuitkering” door inschakelingsuitkering”. De prestaties verwoord in de uitsluitingen opgesomd in het huidige artikel 40ter, §2, 1° van de vreemdelingenwet worden niet-contributief genoemd, omdat er geen bijdrageregeling aan beantwoordt en ze volledig worden gefinancierd door de overheid.

In onderhavig geval ontvangt de referentiepersoon een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming. Dit zijn financiële tegemoetkomingen door de federale overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. De gemachtigde van de staatssecretaris begaat geen onwettigheid door deze tegemoetkomingen te zien als een financiële maatschappelijke dienstverlening. De verzoekende partij stelt terecht dat de rechter in vreemdelingenzaken de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitgesloten middelen verenigt tot de maatschappelijke dienstverlening, zoals gedefinieerd in de OCMW-wet. Dit begrip dient in zijn bredere betekenis te worden geïnterpreteerd, als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken.

Door te overwegen dat “de IVT noch onder het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening”, noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worde ondergebracht”, miskent de rechter in vreemdelingenzaken artikel 40ter van de vreemdelingenwet.(...)”

Op grond van voorgaande dient opgemerkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot de weigering van het verblijfsrecht.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De verzoekster betwist dat de tegemoetkoming aan een persoon met een handicap onder de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde uitzonderingscategorie zou vallen van inkomsten die niet in aanmerking kunnen worden genomen. De verzoekster verwijst hiertoe naar en citeert uit 's Raads arrest nr. 206 550 van 5 juli 2018 en voegt dit arrest toe als bijlage aan het verzoekschrift. Zij benadrukt dat de tegemoetkoming van de referentiepersoon wiens handicap formeel werd erkend, het gevolg is van een medische overmacht om arbeid te presteren. Volgens de verzoekster wordt deze tegemoetkoming ten onrechte gecatalogiseerd onder de categorie van ‘maatschappelijke dienstverlening’.

De verzoekster beroept zich in dit kader onder meer op een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.(...)”

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing vermelde “inkomensvervangende tegemoetkoming” inderdaad een tegemoetkoming betreft aan personen met een handicap (hierna: TVG). De verzoekster kan worden gevolgd in haar kritiek dat deze TVG, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet kan worden ondergebracht onder het begrip ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Op zich kan uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de TVG al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon.

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden “*de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen*” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden “*de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering*”. Er wordt sinds de wijziging door de wet van 4 mei 2016 dus niet meer verwezen naar de “*aanvullende bijstandsstelsels*”.

Uit de parlementaire stukken blijkt niet specifiek waarom het begrip “*aanvullende bijstandsstelsels*” werd weggelaten. Wel beoogde het ontwerp, dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid, “*de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*” en ook “*de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.*”

Uit de voormelde parlementaire voorbereiding blijkt tevens niet dat een andere inhoud zou zijn gegeven aan het reeds in de oorspronkelijke versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorkomende begrip ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’. Bijgevolg kan voor de vraag of de TVG al dan niet onder de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde uit te sluiten bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de categorie “*financiële maatschappelijke dienstverlening*”, nog steeds worden teruggegrepen naar de *ratio legis* van de wet van 8 juli 2011. De hoofdindienster van één van de wetsvoorstellen die tot deze wet hebben geleid en van de amendementen nrs. 162 en 169, heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon. De Raad merkt hierbij op dat deze amendementen uiteindelijk artikel 10 respectievelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn geworden, en dat deze op hetzelfde moment werden ingediend en op dezelfde manier werden verantwoord (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676). Zo stelde de hoofdindienster het volgende: “*Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing.*” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: “*Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.*” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 189). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: “*Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking.*” (Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65).

Ook in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, dat zich uitsprak over de voormelde wet van 8 juli 2011, bestond geen betwisting dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet waren uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: “*c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger.*” (punt A.9.9.2), weliswaar in de beoordeling van de gelijkkluidende bepaling van artikel 10 van de vreemdelingenwet, bevestigd in punt B.17.8.2, samengelezen met punt B.17.8.1.

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet toelaat de TVG uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 12 februari 2019, nr. 243.676 en RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963).

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en artikel 40ter, (§2, tweede lid, 1°,) van de vreemdelingenwet schendt door de TVG van de referentiepersoon niet in aanmerking te nemen omdat zij zou vallen onder de in voormeld artikel bedoelde “financiële maatschappelijke dienstverlening”.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan de bovenstaande overwegingen geen afbreuk doen. Immers kan geen afbreuk worden gedaan aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 12 februari 2019, nr. 243.676 en RvS 18 maart 2019, nr. 243.962) waarin de TVG niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Voorts kan worden verwezen naar hetgeen hoger werd gesteld omtrent de *ratio legis* van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de wetgever sedert 8 juli 2011 altijd al de bedoeling heeft gehad om de TVG niet te beschouwen als een inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De redenering van de verweerder is bovendien geheel niet relevant waar wordt uiteengezet dat de TVG sociale bijstand vormt en dat zij deel uitmaakt van het aanvullende bijstandsstelsel, dat niet gebaseerd is op een bijdragestelsel. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet immers, in de huidige versie, niet langer in een uitsluiting van inkomsten verkregen uit “aanvullende bijstandsstelsels”. Er dient overigens te worden opgemerkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geenszins stelt dat de bestaansmiddelen uit de TVG niet in aanmerking mogen worden genomen omdat ze een vorm van sociale bijstand of een vorm van aanvullend bijstandsstelsel zou betreffen. Alleszins heeft de wetgever, zoals gezegd, sedert 8 juli 2011 altijd al de bedoeling gehad om de TVG niet te beschouwen als een inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwijzing tenslotte naar het advies van de auditeur in de cassatieprocedure die bij de Raad van State is gekend onder het algemeen rolnummer 222.517, is evenmin relevant. De Raad van State heeft dit advies immers niet gevolgd in zijn arrest van 18 maart 2019 met nr. 243.963.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De bestreden beslissing moet derhalve worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE